

Kadınlar, Sokaklar, Kediler ve Şiir

Memnune BAĖÇIVAN AKIN

Sön dönemde kadınlarla ilgili eylemlerde sıkça rastlanan bir slogan ‘‘SokaĖa, eyleme, özgürleşmeye...’’. Bir diğeri de, ‘‘Geceleri ve sokakları istiyoruz’’.

Evet... Kadınlar, geceleri ve sokakları istiyorlar. Siz, ‘‘ne fark var ki...’’ ya da ‘‘çok mu önemli yani’’ diye düşünebilirsiniz, ama onlar istiyorlar.

EĖer İzmir’de yaşıyorsanız, ‘‘bana ne’’ deme şansınız da pek yok. Çünkü tek başına yaşayan kadınların en çok olduğu şehir, İzmir. Bu işlerin elebaşları da genellikle tek başına yaşayan kadınlar ya !.. Ve kadınların görelî en rahat olduğu şehir de İzmir.

Ben bir kadın olarak, bu sloganların içeriğini zaten savunuyorum. Ama aynı zamanda, Karşıyaka sokaklarını geceleri yalnız birkaç kez yaşayabilmiş biri olarak da bu sloganlara katılıyorum. Çünkü geceleri sokakların da, şehrin de başka olduğunu düşünüyorum.

İzmir’i, beş duyumla o birkaç yaz gecesi böylesine yoğun duyumsadım diyebilirim. Çünkü duyularınıza engel olabilecek, ilginizi dağıtacak şeyler, geceleri çok az. Gündüze göre neredeyse hiç yok. Gürültü yok. İzmir’in içinin sesini dinliyorsunuz. Hatta sessizliğini. Arada balkonlardan gelen horultular bu romantizmi bozuyor olsa da...

Burnunuzda körfezin kokusuyla yarışan, Karşıyaka sokaklarının asil ama çılın yasemin kokuları, arada hanımcıları...

Yine, körfezin iyot kokusuyla anımsadığımız deniz ürünlerinin tadı damağınızda. Teninizde yaz gecelerinin hafif mi hafif esintisiyle, İzmir’in nemi.

Bitirmek üzere olduğunuz sokağın köşesindeki duvarda K.S.K yazılarına karışmış, unutturulmaya çalışılan yakın tarihimizden kalma bir slogan.

Şehir Plancısı,
Konak Belediyesi



Fotoğraf. Perihan Çalışkan, İzmir-Kemeraltı, 2005

Bir arkadaşına “Karşıyaka’yı işte bu yüzden seviyorum, başka hiçbir yerde perdesiz böyle rahat oturamazsınız” dedirten türden, perdeleri açık pencereler... Hoş, pencereler ve balkon kapıları da açık zaten. Bu açıklığın İzmir’in demokrattılığında geldiğini savunanlar da var, sıcaklığın verdiği gevşeklikten olduğunu savunanlar da.

Parklarda, tren yolu kenarlarında tek tük ayaşlar. Hemen yanı başlarında, gün be gün sayıları artan sokak çocukları, kediler... Kısacası geceleri şehir daha çok, gündüzcüler tarafından dışlananların.

İşte bu gecelerden birinde çıkıp geliveren sıkıntı, sokaklarla birlikte kazanca dönüştüren bir de şiir.

*Uykusuz ve kokusuz gecelerimden
birindeyim,
Vurmuşum kendimi başıboş sokaklara,
Birini tüketirken başlıyor.
Ortalık,
Düşlerimi bile seçemeyeceğim kadar
karanlık.
Gündüzleri hoyrat bir koca gibi bana
sahiplik yapan bu şehrin,
Bu gece,
Yarısı benim,
Yarısı sokak kedilerininin.*